Ovidiu Bufnilă – EUL MATRICEAL

Essala Comodorre spune într-unul dintre cântecele ei de noapte bună că s-ar fi îndrăgostit nebunește de necunoscutul intrigant și chiar că s-ar fi iubit cu el într-o noapte fără lună pe corabia olandezilor din Orcheström.

Ce minciună sfruntată!

Căpitănia din Orcheström ține în registrele ei tot felul de însemnări secrete pe care le poți consulta doar dacă obții o aprobare de la ducesa Hafaana.

Am animat-o de câteva ori pe ducesa Hafaana, ultima dată fiind în anul în care a trecut marele dirijabil roșu pe cerul azuriu din Takla Makan.

Filosofii au deschis atunci cărțile vechi vrând să afle dacă va urma deschiderea mormintelor sau dacă va ploua cu smoală și cu lăcuste.

Arepetrina din Tagombe a râs de filosofi și din această pricină oamenii împăratului Ogawa au pus să fie jupuită de vie. În urletele ei, am descoperit înțelesurile tainice ale secretului universului plin de universuri și am întrezărit evenimente viitoare tragice și superbe.

Plecarea regimentului de mitraliori din Takla Makan către tranșeele războiului din Bankusai a marcat sfârșitul adolescenței pentru mulți dintre cei care fuseseră îndrăgostiți de Puțișoarele Vesele din Nottingham. Niciunul dintre ei nu s-a mai întors iar martorii torinezi se contrazic și astăzi cu răbdătorii din Balboa care afirmă că Mandhala i-ar fi înghițit pe mitraliori.

Di Giorgio a vrut să le închine o melopee dar coramiții din Gaspeea i-au luat-o înainte punând la cale mici spectacole de umbre în aer liber.

Într-o bună zi, de pe pânzele mișcătoare au coborât legiunile gamedorului din Gavania umplând străzile de noroiul vulcanilor din Takla Makan și aducând vestea unui maiestuos orgasm universal.

Gontila Kale, sirena din Puerto Pico, a dus vestea în cele patru zări, martorii torinezi jurându-se că ar fi văzut-o chiar și de ziua îngerilor în Mauna Lao. Potrivit lui Belbo Belbone, Gontila Kale ar fi făcut o mie de giumbușlucuri cu guvernatorul din Togai și cu principesa din Galeea, uimindu-i pe cavalerii triști din Walhaala cu dansul apei pe care îl învățase de la o fabuloasă din Brudella.

Fabuloasa din Brudella avusese o aventură nebună cu Abu Kadîr

şi îl făcuse să adoarmă pe vestitul pelerin din Quatar numai privindu-l preţ de o clipă.

O mulţime de oameni din Bulbona, Cretona şi Gastreea se duceau la ea s-o întrebe asupra dragostei, câştigurilor şi războaielor. Chiar şi împăratul Ogawa îi călcase pragul într-o noapte fără lună când marele dirijabil roşu a bombardat Galeea, Puerto Pico şi Daro Badar.

Abu Kadîr a scăpat din ultimul bombardament ca prin urechile acului dar asta nu m-a împiedicat să urzesc nişte intrigi cărora le-a căzut pradă, naivul.

Kaleea Kalem i-a mărturisit dragostea ei păcălindu-l straşnic. şi astăzi Abu Kadîr e convins că îngerească stimă din Patom ar fi fost una dintre novicele Puţişoarelor Vesele din Nottingham. Kaleea Kalem l-a lăsat însă de izbelişte de cum a auzit motoarele marilor vase stelare care au plecat acum un secol către adâncurile universului plin de universuri.

Bineînţeles că sub chipul ei se afla necunoscutul intrigant căruia îi pria de minune o călătorie dincolo de orizontul vizibil mai ales că se zvonise că maiestuosul orgasm nu putea fi zărit din Calea Lactee şi nici cu ajutorul găurilor de vierme care traversau împrejurimile în lung şi-n lat.

Sfârşirea timpului a fost tema uneia dintre polemicele care au zguduit din temelii armonia echipajelor şi care au dus la izbucnirea războaiele semantice stelare care au culminat cu marea bătălie din preajma punctului de radiţie ultimă numit Ramaraan Kason. Kaleea Kalem nu a reuşit să-i convingă pe cucernicii filosofi din Cretona că timpul este o măsură iluzorie aşa că necunoscutul intrigant a făcut-o pierdută printre deşeurile pe care vasele stelare le lăsau în urmă în fiecare constelaţie.

Apariţia nu se ştie cum şi nu se ştie de unde a unui anume Kale Kaleean, iscusit mânuitor al retoricii şi bun cunoscător al cărţilor vechi, a înfierbântat dezbaterile şi i-a pus pe jar pe călugării sclivisiţi din Mauna Lao care pilotau un mare vas stelar albăstrui. Nici stoicii burgunzi nu au rămas impasibili şi s-au aruncat în focul luptei cu toată ardoarea. Kale Kaleean i-a zdrobit în câteva rânduri şi se pare că gamelorul de Baleba a tocmit nişte briganzi să-l uşureze de notiţele atât de valoroase şi chiar să-l scurteze de cap.

Planurile ucigaşe au fost dejucate de nişte femei nebune despre care martorii torinezi afirmă că ar fi fost chiar Puţişoarele Vesele din

Nottingham.

Farmecelor nebunelor le-au căzut pradă mai toţi căpitanii stelari aşa că ordinea marilor vase a fost schimbată atât de des încât regulile şi manualele de disciplină au fost ignorate în scurt timp. Mulţi dintre navigatori şi chiar mulţi dintre soldaţi se întrebau din ce în ce mai des, cu voce tare, care era misiunea acestei teribile expediţii şi chiar începuseră să cârtească împotriva superiorilor.

Împătimitul Salazaar, căpitanul vasului stelar plecat din Galeea, a pus capăt revoltelor şi a înfrânt rezistenţa corimorilor care veneau din Tulule. Salazaar avea o barbă portocalie şi purta un cercel de argint în urechea dreaptă. El s-a lăudat că l-ar putea prinde pe necunoscutul intrigant şi a pus tot felul de capcane şi a tocmit ucigaşi care s-au vânzolit o vreme de colo, colo scotocind marile vase stelare.

Nimănui nu i-a dat prin minte să cerceteze însă galeriile ce brăzdau asteroidul Komba care însoţea cargourile pline ochi cu provizii şi cu arme şi care era folosit de serviciile de informaţii ca bază logistică. Undeva, în inima asteroidului, se găseau mormane de diamante de lumină veche care nu păreau să fie de trebuinţă cuiva.

Povestea lor fusese uitată şi doar asteloritul din Gumabo ar mai fi putut spune câte ceva despre ele. El luptase prin 1879 împotriva lui Moreaugarin alături de Plotor, de Barbosa şi Gunatobanon, halebardierul din Grisa. Moreaugarin era matricea unui magician despre care martorii torinezi afirmă adeseori în cărţile lor că ar fi chiar necunoscutul intrigant.

Dar asteloritul umbla beat mai tot timpul prin cârciumile marilor vase stelare şi se îndatora la vânătorii de cante aşa că nimeni n-a putu afla de la el toată tărăşeneia cu diamantele de lumină veche.

Sira Serano, din Guadal, a vândut în cele din urmă diamantele de lumină veche unor mineri din constelaţia Gao neştiind că printre pietre se găsea şi matricea informaţională a necunoscutului intrigant.

Minerii au vândut la rândul lor diamantele unui regent de pe Lamator care le-a pierdut într-o bătălie cu zburătorii de pe Burusco.

O vreme, matricea informaţională a necunoscutului intrigant a zăcut într-o cavernă printre cadavre de sticlă şi instrumente vechi. Când s-a scurs vântul de noapte din Kasaital într-o scoică vorbaneză, necunoscutul intrigant s-a reîncarnat punând la cale noi aventuri cutremurătoare şi luând forme fantomatice.

Lumile solare din constelaţia Tagator au fost zguduite astfel de

reîntoarcerea fantomei pe care toată lumea o credea prinsă într-un vârtej virtual dincolo de centura de asteroizi. Fantoma fostului împărat Hatâral a bântuit vreme de câteva decade decorporând naivii sau neştiutorii. Potrivit martorilor torinezi, Di Giorgio ar fi compus un poem dedicat împăratului dar secretoşii din Puerto Pico afirmă contrariul.

Secretoşii aveau informaţii din lumi aflate dincolo de orizontul vizibil şi asta a dat de gândit oamenilor faraonului Ku Ra Ra care i-au arestat ducându-i în exil în nisipurile albastre din Kuamtacean.

Faraonul se temea că cei din Puerto Pico erau urmaşii unei rase stelare care avea de gând să cucerească planeta şi care, asemenea lăcustelor, se aflau într-un stadiu intermediar al evoluţiei lor.

Pe coridoarele palatului din Gotabor, oamenii faraonului vorbeau pe şoptite despre scuturi magnetice, despre ubicuitate şi despre resuscitarea matricelor informaţionale, toate aflate în puterea fioroşilor secretoşi.

Dar toate lucrurile acestea au fost uitate pentru că fantoma fostului împărat Hatâral se pripăşi în palatul faraonului proiectând scene de bătălie pe zidurile pline de fumul torţelor de bagadal, câte un regicid sau pur şi simplu înfiorătoarea apocalipsă.

Petra Petronius din Ehren a fost chemat să alunge fantoma dar a căzut în mrejele Puţişoarelor Vesele din Nottingham despre care arhivarii din Adamville afirmă că şi-ar fi făcut mendrele prin iatacul faraonului.

Printre cercetătorii care au încercat în timp să desluşească secretul meu se numără şi Bursal Bursalor, un văr îndepărtat al împăratului Ogawa, care s-a înfiinţat într-o bună zi în faţa faraonului promiţându-i marea cu sarea.

Bursal Bursalor venea din ţinutul nordicelor şi ascundea sub înfăţişarea sa un dragon hymbalaian. Dragonul fusese trimis de împăratul întunericului să afle secretul Puţişoarelor Vesele din Nottingham cu orice preţ. El a pus l-a cale o înfruntare între forţele luminii şi întunericului în care artele marţiale au fost la loc de cinste.

Călugării din Glibona s-au amestecat şi ei vrând să pună mâna pe dragon pentru că acestea avea un şir genetic cu ajutorul căruia putea fi descifrată Cartea de la Gamedolor, vestita carte scrisă de Lopa da Ruda.

În Cartea de la Gamedolor se afla secretul vulcanilor noroioşi de

lângă Takla Makan şi, se pare, se găsea şi dezlegarea minunii de la Watima şi a misterului din Gambee, fericita cetate a hermafroditilor temba.

Îmi aduc aminte că l-am momit pe unul dintre călugări şi l-am făcut să vadă minunea de la Watima. I-am arătat Virgina iar Virgina i-a vorbit cu glas molatec despre ultimul orgasm al universului plin de universuri şi despre intrigile care aveau să ducă la sfârşitul împărăţiilor.

Călugărul a dus vestea în toate lumile solare şi şi-a ales loc de linişte şi de meditaţie în îndepărtata Ramoa Zaba.

În 3478, dincolo de cercul de foc al Petulelor, un harikozan din Tolupe, miraculoasa lume a mărgăritului, l-a visat pe călugăr şi i-a ascultat povestea. A fost atât de impresionat încât a doua zi şi-a îmbrăcat armura de sidaref şi s-a îmbarcat pe un crucişător stelar pornind în căutarea frumoasei Virgina.

Decăderea timpului i-a făcut pe arhivarii din Adamville să accepte o întâlnire cu martorii torinezi astfel că harikozanul din Tolupe a hoinărit multă vreme fără folos prin lumile concentrice de la marginea universului plin de universuri fără să mai cunoască trecerea timpului.

Se spune că ar fi întâlnit-o pe sfioasa armelină din comitatul Exxom şi că s-ar fi certat cu Petra Petronius din pricina unor adevăruri interzise. Însăşi Împăratul întunericului ar fi pornit pe urmele harikozanului pentru că unul dintre dragonii săi i-a raportat că luptătorul din Tolupe deţinea secretul picătorilor din Galeea.

Picătorii puteau folosi câmpurile magnetice ale universului plin de universuri după voia lor şi moşteneau incantaţii magice de la necunoscutul intrigant care se folosise de ei pentru a pune la cale minunea de la Watima.

Efrona Rimina, cititoare în stele din Puerto Pico, a fost digitalizată de un tribunal din Mauna Lao şi aruncată la întâmplare dincolo de periferiile calcinate de la Watima. Un zburător a găsit din întâmplare digitalul şi l-a dus unui bijutier argobirad vrând să afle cam ce preţ ar putea lua pe el. Nişte briganizi din Vespina i-au furat digitalul în înghesuiala din piaţa de peşte şi l-au vândut unui căpitan stelar care a plecat în aceeaşi zi către Porţile din Yaqutan.

Am făcut în aşa fel încât Efrona Rimina să se arate celor din Watima şi să le povestească despre Puţişoarele Vesele din Nottingham

şi chiar să le arate dansul lor de noapte. Mulţimile au înnebunit de plăcere şi mulţi au renunţat la cultul Virginei pe care îl inventase harikozanul din Tolupe şi s-au dăruit spectacolului de circ din Adamville cu toată frenezia renunţând la regimul lor identitar.

Cultul Virginei a dat de veste elitelor că venise vremea aporiilor şi a zicerilor mătăsoase şi de prisos despre universul plin de universuri.

Unii au căzut în capcanele mele virtuale şi s-au grăbit să decreteze moartea universului plin de universuri afirmând că întregul vizibil nu era decât un creier imens aflat în deplină funcţiune. În ce fel era alimentată o asemenea monstruozitate nu s-a obosit nimeni să spună.

Nişte gamelori din Pontik au zis că întregul creier universal avea o seamă de funcţii cuantice spre îndeplinirea unei misiuni tainice dar nu s-au străduit să demonstreze aceasta în mod ştiinţific.

Educatorii din Gozabaa au decretat şie ei tot felul de adevăruri aiuritoare până când escapotirii din Hrabo Gheran i-au crucificat denunţând deşertăciunea educaţiei şi degringolada literaturii care încerca să supravieţuisea după războaiele semantice din Quatropiror ameţind mulţimile.

Măcelul din Gosa Bossa a ţinut capul de afiş în acea vreme aşa că escapotirii din Hrabo Gheran au fost uitaţi. Cadavrele hărtănite de fiinţe fabuloase şi nevăzute au stat zile în şir pe străzi pentru că un necunoscut intrigant lansase zvonuri înfiorătoare.

Pe scurt, cine ridica morţii avea să le împărtăşească soarta peste noapte.

Exodul din Gosa Bossa a fost subiectul fierbinte al acelei veri sângeroase şi o mulţime de sociologi din Lopada, Vaspurias şi Ravao s-au întrecut să-l interpreteze în fel şi chip în timp ce astrologii din Kipurapur au dat ca sigur sfârşitul lumii prin bulversare magnetică şi incandescenţă.

Limba doñei Saula Gome s-a umflat peste măsură din pricina ştirilor alarmante iar regentul Komidar, soţul şi tatăl ei, a descăpăţânat o mie de savanţi şi toţi atâţia vraci într-o singură dimineaţă trandafirie.

În drum spre vulcanii noroioşi din Takla Makan, răbdătorii din Balboa au zărit trupurile sfârtecate şi crucificate ale nefericiţilor şi au invocat matricele de taină care se aflau ferecate în inima muntelui Gurbundayo. Din matrice s-au întrupat fioroşii luptători Gula Bodo

care au spulberat armatele regentului Komidar.

Un călugăr din Lopada ar fi cântat această victorie în câteva versete pentru care a fost ars pe rug iar o mişcare feministă din Gosa Bossa a fost interzisă prin ordonanţă guvernatorială pentru că încercase să vândă pe ascuns câteva grame din sperma luptătorilor.

Când vântul de Bankusai a spulberat armurile şi armele pline de sânge de pe câmpurile de luptă, răbdătorii din Balboa au găsit-o pe Kaleea Kalem în deşeurile marilor vase stelare. Kaleea Kalem le-a făcut tot felul de vrăji şi le-a vorbit cu patimă despre grozăviile puse la cale de-a lungul vremurilor de necunoscutul intrigant.

Răbdătorii l-au trimis pe omul din frunte să iscodească împrejurimile iar ei au stat la taclale cu femeiuşca până în zori de zi când dinspre Galeea s-a arătat vicontele Blimberi conducând o cabrioletă înzorzonată cu clopoţei de vânt şi beţişoare parfumate care trăsneau de la o poştă.

Martorii torinezi sunt de părere că vicontele Blimberi conducea o tanchetă şi că s-a întâlnit de fapt cu storioţii din constelaţia Gamaraz care căutau întreg adevărul universului plin de universuri. Ei desenaseră hărţile universale şi hărţile virtuale ale digitalelor aflate dincolo de orizontul vizibil şi aveau de gând să părăsească universul plin de universuri vrând să navigheze departe de maiestuosul orgasm.

Vicontele Blimberi ar fi fost convins de faptul că orgasmul era sfârşitul lumilor şi că după acest grandios eveniment tot ceea ce fusese avea să nu mai fie iar spectacolul de circ din Adamville ar fi putut lămuri lucrările moreaugarinilor asupra universuplui plin de universuri.

Călătoriile storioţilor sunt confirmate şi de societăţile secrete din Gomeran, din Guantaro şi Bolo Gabo. Cruciaţii delicioşi din Jahaw al Manir i-au urmărit multă vreme pe storioţi şi au ajuns până departe, în inima vârtejurilor virtuale din îndepărtata cuantică Gabazar.

Beltonianul Arbuzov s-a lăudat de multe ori că ajunsese şi el în îndepărtata cuantică Gabazar pe vremea când era un accesoriu organic oarecare al unei matrice de taină aflată în caseta de bijuterii a sfioasei armeline din comitatul Exxom. Asta nu era însă decât o minciună sfruntată şi Padola Padol din Gabuza i-a spus-o de nenumărate ori. Padola Padol avea o stea în frunte care strălucea fie noapte, fie zi şi care se hrănea cu steluţele de fontă incandescente pe care le scuipau furnalele din Trobador.

Întâiul fochist din Trobador o iubea nebunește și tocmai de aceea i-a tras câte o bătaie straşnică în numeroase rânduri guralivului și lăudărosului beltonian.

Martorii torinezi afirmă că necunoscutul intrigant l-ar fi salvat pe Arbuzov din raţiuni obscure care ar fi ţinut de apropiatul orgasm universal. Potrivit unor surse care doresc să-şi păstreze anonimatul, zvonurile care au circulat în Takla Makan pe seama necunoscutului intrigant erau legate de intenţiile împăratului Ogawa de a împiedica maiestuosul fenomen şi de superterminatorul semantic pe care martorii torinezi încercau să-l construiască în mare secret.

Mai mult decât atât, încruntându-şi sprâncenele viorii, argobitabul de Kamilla, Sayon, i-ar fi şoptit vicontelui Blimberi, într-o noapte fără lună, că faraonul Ku Ra Ra şi împăraţii din constelaţiile Barador, Werago, Pasator, Gastrias şi Hulomba puseseră la cale un plan secret în acelaşi scop.

Sayon avea o reţea de informatori împânziţi în toate insulele virtuale de dincolo de Pânzele Hatias care ascundeau privirii întregul univers plin de universuri ce se întindea dincolo de orizontul vizibil. Informatorii fuseseră crescuţi în alveole de sipidal de mama Bo care servise în armata ţarului Menţinevski mai mulţi ani batorani.

Ţarul şi-a amintit de câteva ori de bucătăreasa lui şi de mâncărurile ei gustuoase lăudând-o storioţilor şi multor altor călători care ţineau morţiş să o şteargă din universul plin de universuri.

Alveolele fuseseră secretate de o nimfă din Bulbona şi aduse într-un ciclu genetic ascuns în propria lor matrice informaţională de gamelorii din Cretona odată cu vântul din Bankusai.

De ce s-ar fi împotrivit împăraţii?

Se zvonise că se va naşte un imperiu digital care avea să înghită toate imperialele universului plin de universuri.

Prinţesa din Borobudur a pus un pariu cu Abu Kadîr fiind convinsă că necunoscutul intrigant ar fi manevrat lucrurile din umbră doar pentru a se amuza.

Abu Kadîr i-a spus însă că Moreaugarin era prea inteligent pentru a opune unui maiestuos fenomen cosmic armatele imperiale din întreg universul. Era greu de imaginat că sperma a milioane şi milioane de soldaţi ar fi putut inunda hăul magnetic înainte ca spermatozoidul virtual ieşit din vârtejurile virtuale ale universului plin de universuri să fecundeze totalitatea.

M-am dus totuşi în Takla Makan să văd frumoasele erupţii ale vulcanilor noroioşi. Agatha mi-a spus că intrigile mele erau încununate de succes şi că mai toată lumea se dădea în vânt după Puţişoarele Vesele din Nottingham. Agatha m-a aşteptat într-o noapte indigo sub arcadele palatului domnilor din Mauna Lao luând forma unei pietre de sacrificiu rămasă acolo de pe vremea jertfelor închinate zeilor Grunwi.

Frumoasa femeie a prins viaţă îndată ce am intrat pe alee învolburându-mă dintr-o pală de vânt culeasă din Puerto Pico. M-a privit drept în ochi.

Mi-a spus, Moreaugarin, ai pornit de unul singur în această încercare. Eu sunt un unu, i-am răspuns închizându-i ochii şi strecurându-i matricea informaţională între petalele unui trandafir pe care l-am aruncat în apele moi ale râului Tibra.

Cufundându-se în apele râului pentru a citi viitorul, imperialele universului plin de universuri au hotărât într-o noapte fără lună să lupte împotriva magicienilor şi să-şi bată joc de miracol. Şi-au strâns armatele la punctul de convergenţă magnetică Sinapamidor din constelaţia D'n-ai şi şi-au chemat inginerii să construiască un jgheab uriaş prin care să se scurgă sperma milioanelor de soldaţi către hăul magnetic.

Zakor Măgaror, întâiul inginer al mândrei Bulbona, a scris o scrisoare imperialelor avertizându-le asupra unui plan secret pus la cale de republicani.

Măgaror şi-a arătat îndoiala asupra uriaşului jgheab şi a pus pe seama necunoscutului intrigant acea misiune nebunească. Inginerul era convins că republicanii voiau să dea o lovitură mortală imperiilor tocmai pentru a instaura marele imperiu, un imperiu unic ce avea să se întindă în întreg corpul universului plin de universuri şi poate dincolo de el.

Agatha l-a ucis strecurându-i otravă în pocalul cu vin de migole. Agatha fusese pescuită de nişte pescari saridori care umblau după scrumbii în susul râului Tibra. Ei au vândut matricea Agathei unui caledopal din Guaziraa care a resuscitat-o cu o pană de gâscă sălbatică înmuiată în sânge de bibaresă.

Sira Serano, din Guadal, mi-a povestit toată tărăşenia încercând să scoată de la mine câţiva arginţi şi vreo două, trei informaţii pentru a mă vinde mai uşor imperialelor aflate la o întâlnire de taină în apropierea punctului de convergenţă magnetică, Boola Tibur.

Împăratul Ogawa i-a invitat personal pe baronii marilor case din constelaţia Habla în timp ce faraonul Ku Ra Ra i-a chemat prin emisari secreţi pe împăraţii din sistemele solare Valpazo, Vanga Cale şi Vetrador.

Au venit regenţii din Jaha Al Zabal, viceregii din Lunador, împăraţii împătimiţi din Ghibla Motta, prinţul Respigor din Beauburg, împărăteasa Clamarar din Gastrobinar, împăratul moluştelor de pe Titanao, prinţesa Meriam de pe Hontaa şi aşa mai departe.

Doña Saula Gome a înfierbântat atmosfera certându-se la cuţite cu fabuloasa din Brudella chemată acolo să citească viitorul. Vicontele Blimberi a păcălit câţiva imperiali lăudându-se că ar avea cu sine matricea Puţişoarelor Vesele din Nottingham iar Di Giorgio s-a ales cu o frumoasă cicatrice de pe urma unei căzături la un turnir unde încercase să strunească un saurian adus de pe Kombra.

În arene s-au perindat luptătorii fube, bătăioşii din Komintai, puşcaşii de pe Lazoo şi cavalerii din Isamor.

Talaşul arenelor s-a umplut de sânge în mai puţin de-un ceas. S-au sfărâmat o mulţime de armuri iar poporul nebun a umplut văzduhul înfierbântat de strigăte şi urlete, de aplauze şi de sudoare pregătindu-se să joace faimoasa scenă a circului părăsit din Adamville.

Împăratul Ogawa i-a şoptit baronului Buklagabo că a sosit vremea ca imperialele să se unească şi să dea o lovitură mortală miracolului înlocuind construcţiile câmpurilor magnetice cu alte edificii proiectate de ingineri bine plătiţi.

Baronul Buklagabo s-a arătat pe deplin entuziasmat şi i-a dăruit împăratului o făptură fabuloasă care semăna leit cu sfioasa armelină din comitatul Exxom. Făptura era născută din sângele felcerilor goliţi de zemuri în drumul lor către Galeea. O vrăjitoare din Zagadar a pus la cale grozăvia asta fiind stârnită de vicontele Blimberi care ţinea morţiş să-mi facă de petrecanie.

Malamud, hangiul, mi-a trimis vorbă printr-un fafalor despre uneltirile vicontelui. Fafalorul era peltic şi avea un picior de lemn. Auzise ceva despre maiestuosul orgasm cosmic şi mi-a împuiat urechile cu tot felul de baliverne. Luptase în războaiele semantice din Bel Cantor, cu două secole în urmă, şi credea că le ştie pe toate. Avea urechi clăpăuge şi o trompă sidefie şi se tot bătea pe burdihan cu tentaculele-i portocalii. Slobozea câte un norişor albăstrui şi se tutuia cu oricine îi ieşea în cale. Oamenii împăratului Ogawa au pus mâna pe

el şi l-au omorât în chinuri groaznice pentru că n-a vrut să le vândă secretele de la Marea Marola.

Ambalaia, prinţesa din Borobudur, m-a aşteptat într-o noapte pe ţărmul Mării Marola ca să-mi şoptească tot felul de năstruşnicii despre republicanii care se regrupaseră la nord de Takla Makan.

Am luat forma unui albatros imperial şi am însoţit-o pe prinţesă în plimbarea ei printre stâncile de sidaref. Guvernatorul din Bel Cantor se pregătea să-i trădeze pe republicani pentru că împăratul Ogawa îi promisese o mică împărăţie în Gomeran, singura condiţie fiind zdrobirea societăţilor secrete care conspirau de mai bine de o mie de ani împotriva imperialelor.

Padola Padol din Gabuza s-a arătat gata să-i vândă pe republicani şi să transmită împăratului Ogawa planurile lor de luptă. Marile care de asalt şi fuzeele s-ar fi aflat ascunse în îndepărtata cuantică Gabazar iar grosul trupelor ar fi fost masate dincolo de Werago. Coprilatorii din Gastrias care se închinau zeilor Grunwi aveau de gând să le ofere ajutor logistic iar matramiţii din Bolo Gabo puneau la cale revolte şi revoluţii în întreg universul plin de universuri.

Bobolina din Gazaala l-a invocat pe Moreaugarin. Îi era teamă să nu fie executată de gărzile imperiale. Bobolina simţise miasmele revoluţiilor. Se şi vedea pe baricade. Se şi zărea luptând cot la cot cu comunarzii, cu carbonarii, cu frondiştii, sandiniştii, troţkiştii, escubadorii şi bancotarzii!

Dar avea nevoie de protecţie, parşiva!

M-am învoit. M-am strecurat pe sub arcadele de oţel din Gazaala şi m-am prelins pe sub porţile grele din lemn de şansa până când am ajuns în iatacul Bobolinei.

Bobolina mi-a spus, ştii că sunt aleasă.

Ştiam. Spermatozoidul virtual avea s-o fecundeze într-o noapte fără lună pentru că aşa hotărâseră câmpurile magnetice.

Făcliile din iatac s-au stins. S-a auzit zvon în curte. Gărzile au lărmuit. Prin faţa ferestrelor a trecut un uriaş liliac şi un vampir din Lerina s-a întrupat din cenuşa focului din cămin.

Bobolina începu să ţipe speriată. Am simultaneizat-o cu toate Bobolinele istoriei sale şi vampirul s-a sfâşiat singur, fiind cuprins de îndoială, împroşcându-ne cu şuvoaie de sânge şi vălătuci de pucioasă.

Locotenenţii împăratului Ogawa au urcat spre iatac luându-mi urma şi strigând Bobolinei să se dezică de mine. Împăratul

întunericului s-a prelins pe ziduri ridicându-se din catacombe. Gata, gata să pătrundă trupul Bobolinei şi să mă ademenească perversul cu tot felul de vorbe meşteşugite.

I-am făcut pe toţi să audă glasul fermecător al Puţişoarelor Vesele din Nottingham şi m-am pierdut într-un nor de fum zburând către Takla Makan.

În anul 5987 vicontele Blimberi a trimis o scrisoare magnetică unui urmaş al martorilor torinezi invitându-l să vină la craterele vulcanilor noroioşi pentru a-i povesti istoria mea. Nu Împăratul întunericului încercase să mă prindă în iatacul Bobolinei ci făptura fabuloasă care semăna leit cu sfioasa armelină din comitatul Exxom şi pe care baronul Buklagabo o dăruise împăratului Ogawa.

În preajma craterelor s-au adunat mai mulţi scurgându-se din găurile de vierme deschise de unduirile Pânzelor Hatias. Au ciocnit cupe de şampanie şi s-au întrecut în tot felul de istorisiri despre aventurile lui Moreaugarin. Au râs cu poftă unii de alţii, şi-au bătut joc de cei care încă mai credeau în axa timpului şi în continuu şi în existenţa necunoscutului intrigant. Spre dimineaţă s-au certat rău de tot revendicându-şi fiecare ideea de a inventa un personaj cu numele de Moreaugarin pe seama căruia să pună tot felul de poveşti pentru a se distra şi pentru a pune imperialele pe jeratic.

Inexistenţa mea e avea.

Aşa cum nici găurile de vierme nu sunt existenţe.

Gramtocador din Guaribo şi-a imaginat o asemenea posibilitate dar a fost crucificat. Estambo din Quantile a încercat să scrie despre lipsirea de existenţă dar gărzile imperiale i-au tăiat mâinile cu săbii de bambus. Travotta von Stauber şi-a pierdut zulufii şi viaţa pe un rug unde au târât-o hopatorii faraonului Hamuran pentru că a îndrăznit să se îndoiască de materialitatea universului de universuri.

Lumi întregi s-au năruit sub greutatea prejudecăţilor şi a preceptelor desuete, mii de fiinţe s-au sfârşit ucise de ignoranţă, de ură sau de mediocrii.

Dar toate aceste lucruri nu s-au întâmplat.

Pentru că acest moment este iluzoriu şi nici nu poate fi acceptat şi interpretat ca o banală existenţă.

Pentru că acest moment nu este al lecturii despre necunoscutul intrigant.

Pentru că este momentul maiestuosului orgasm al universului

plin de universuri în căutarea ultimului sens.

Pentru că este momentul-idee şi nu doar o înşiruire de semne care, traduse în camboleeană sau zapardă sau galeeană, nu ar avea nicio noimă, şoptesc zbuciumaţii din Korinteea, din Galao şi Magano.

Patingo Patingalli din districtul 57, aflat dincolo de Pânzele Hatias, a detectat prin pase magnetice urmele necunoscutului intrigant şi l-a definit ca fiind un ubicuu de prim rang. Esmacolatorii sintetici de pe Guramboo s-au luat la harţă cu pseudoporii din Blasfomma din pricina asta. Octatoporii de pe Katalaan şi-au restrâns pungile de spaţiu şi au golit de particule virtuale un fiind aflat în imediata vecinătate a intersecţiei Banta Gole, acolo unde universul plin de universuri face o cută spaţială care fracturează continuumul şi produce inexistenţe rotitoare.

Necunoscutul intrigant era o matrice care virusase câmpurile magnetice bulversându-le, schimbându-le funcţiile matematice şi locaţiile. Trontorii termici de pe Jagababal şi-au schimbat regimul staţionar transformându-se în vibraţii în timp ce frasalii din îndepărtata gatelună Auguban s-au transformat în atomi de heliu punând la cale schimbarea constantelor Garsai Nerumb.

Lungimile de undă ale samelorilor din Plisadda s-au scurtat iar curburile informaţionale din Kom Komaa şi-au modificat panta obligând aparenţa să producă structuri organice dinamice care au populat universul plin de universuri doar o fracţiune de secundă.

Eu sunt matricea călătoare.

Eu sunt construcţia identităţii necunoscutului intrigant.

Eu sunt structura informaţională care simultaneizează temperaturile şi locaţiile aparent temporale ale acţiunilor aiuritoare ale câmpurilor magnetice.

Plutesc prin universul plin de universuri restructurând aparenţa, unduind suprafaţa continuumului care, inexistent fiind, poate lua înfăţişări diverse pentru fiinţele fabuloase care îl compun.

Particule virtuale ţâşnesc din marile jgheaburi spaţiale în care se prăbuşesc evenimente, particule reale şi mai toate diamantele de lumină veche.

În sublumile Karsias, ramadorii virtuali se leagănă alene torpilând evenimentele care, având structuri labile, se sfârşesc înainte de a fi concepute. Bliberii scânteietori de dincolo de Kantom Pingall produc evenimente pe care le înşiruiesc în ubicuităţile aflate în

degringoladă magnetică. Evenimentele au corpuri mari şi sunt compuse dintr-un diamant de lumină veche ce are o poziţie egală faţă de toate subdiviziunile informaţionale din sistemul lor. Orice fiinţă fabuloasă, fie ea aparentă sau virtuală, orice eveniment asemenea celui din circul părăsit din Adamville are doar o fantă minimală în locaţia sa astfel încât complexitatea evenimentelor se reduce la o singură dimensiune.

Cilii magnetici de pe Fintola Fanti caută urmele necunoscutului intrigant pentru a-i copia evenimentele conexe astfel încât să se poată întrupa în forme aparente pentru simpla plăcere de a naviga prin structuri semantice primitive, prin limbaje şi stări gramaticale.

Cilii învaţă printr-un palpit intens să construiască pseudointrigi cu ajutorul cărora virusează evenimentele mari construite de trimblii săritori din quadrantul Ponterrar. Astfel de pseudointrigi se unesc prin inele rotitoare de heliu şi construiesc vremelnice momente de graţie.

Privind prin fantele lor strâmte astfel de obiecte supercosmice, fiinţele fabuloase deosebesc doar strălucirea unor explozii înşelătoare sau construiesc în pripă câte o metaforă. Dar metafora e doar aparenţa limbajelor grele cu care lucrează paricordibonii din lumile magnetice Gala Gablo şi care se întrec în a învălui evenimentele mari în centuri de atomi grei tocmai pentru a le guverna.

Tot mai multe matrice informaţionale din universul plin de universuri se întrec unele pe altele în a guverna evenimente mari, aceasta fiind tendinţa actuală a universului plin de universuri în momentul maiestuosului orgasm care se petrece şi care s-a petrecut de fapt. Orice fiinţă fabuloasă care, folosind un limbaj primitiv, îşi imaginează că descifrează această grilă de lectură se află într-o eroare remarcabilă.

Aidoma ei, tu, cititorule.

A citi despre Puţişoarele Vesele din Nottingham nu este ca şi cum o biată fiinţă fabuloasă, construită de propriul ei aparent, ar descifra o înşiruire de evenimente mici care pot fi deosebite cu gramatici primitive. Masele de aer implicate, cuantele şi particulele virtuale construiesc o grilă iluzorie. Tocmai de aceea lectura nu este decât doar o legătură precară cu evenimentele mari a căror suprafaţă aparentă se poate revendica a fi un text, un tablou, un val de sunete, un spot de lumină, un material definit. Corporalitatea este ea însăşi un iluzoriu cuprinzător.

Care ar fi noima? Care ar fi complexitatea? Care ar fi răspunsul?

Construindu-mă ca fiinţă fabuloasă, construindu-mi o identitate iluzorie, pot accepta să fiu un moreaugarin de un rang oarecare.

Când am atacat marile matrice informaţionale din Glebaa Glabaa, am construit un moreaugarin multifuncţional, un multiplicant, un proteic. Am procedat la nivelarea corporalităţilor intermediare şi am pus la cale stadii evolutive deşi, la drept vorbind, evoluţia este şi ea o iluzie.

Acţiunile mele au fost criticate vehement de globurile virtuale Tongo Tangolo care doreau să menţină un anumit echilibru gramatical între structurile narative ale universului plin de universuri tocmai pentru a guverna printr-un limbaj unic.

Chiar au încercat globalizări virtuale cărora le-am găsit însă o rezolvare elegantă. Globurile virtuale nu erau destul de rapide, sfericitatea lor obosindu-le şi nepermiţându-le să lupte cu multiplicările şi intrigile puse la cale de moreaugarinul meu pervers.

Perversitatea este cea mai fascinantă construcţie gramaticală potrivit căreia lucrează şi exolomoniţii din Guna Pora şi quatrimolii din Restaque şi clipocimii din lumile Bangola Bonge şi însuşi universul plin de universuri.

Gramaticile evenimentelor mari s-au dovedit însă neputincioase în faţa construcţiilor mele iluzorii.